

Sygn. akt VI K 281/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Katarzyna Grabałowska

Protokolant Monika Kot

w obecności Prokuratora Dagmara Świerk

po rozpoznaniu dnia 23 sierpnia 2016 roku sprawy J. T.

syna M., H. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że w dniu 2 stycznia 2016r. o godz. 15.45 w miejscowości P. w ruchu lądowym na ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynik badania I-0,70 mg/l, II-0,68 mg/l, III-0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

- 1. oskarżonego J. T. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;**
- 2. na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;**
- 3. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;**
- 4. na mocy art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego stosowania zakazu od dnia 2 stycznia 2016 roku;**
- 5. zasądza na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.**

Sygn. akt VI K 281/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 23 sierpnia 2016 roku

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2016 roku na terenie parkingu Międzynarodowego Portu Lotniczego w P. obowiązki parkingowego pełnił W. M.. Około godziny 7.00 zauważył leżącego przed terminalem J. T., którym po chwili zaopiekował się jego znajomy. Następnie od godziny 9.00 do godziny 15.00 J. T. na terenie parkingu poszukiwał swego samochodu. Gdy nie mógł go znaleźć podszedł do obsługi parkingu i poprosił K. W. o pomoc. K. W. samochodem portowym dowiózł oskarżonego do jego samochodu. Następnie J. T. wsiadł do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) i próbował opuścić parking. Dojechał do W. M. jednak ten oświadczył, że go nie wypuści gdyż wyczuwalna była od niego woń alkoholu. Następnie zadzwonił do Służby Ochrony L., a oni poinformowali Policję.

Okolo godziny 15.45 na teren parkingu zostali skierowani przez dyżurnego funkcjonariusze Policji Ł. K. (1) i K. K.. Na miejscu zastali zgłaszającego W. M., który ich poinformował, że przed chwilą kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) próbował opuścić parking. Dokonano penetracji parkingu podczas której zauważono przedmiotowy pojazd poruszający się główną aleją w stronę funkcjonariuszy. Kierującego, którym okazał się J. T., zatrzymano do kontroli. Z uwagi na to, że z ust kierowcy wyczuwalna była silna woń alkoholu przeprowadzono badanie stanu trzeźwości przy pomocy urządzenia AlcoBlow. W związku z pozytywnym wynikiem udano się z J. T. na teren Międzynarodowego Portu Lotniczego do dowódcy SOL celem przeprowadzenia badania na urządzeniu Alkometr A2.0 z wynikiem: I badanie – 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 15.52, II badanie – 0,68 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 15.53, III badanie – 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 15.55.

Ustalenia faktyczne poczyniono na podstawie: zeznań świadka Ł. K. (2) (k. 7, 79-80 akt), zeznań świadka W. M. (k. 1-2, 86-87) zeznań świadka K. W. (k. 4, 87 akt), zeznań świadka K. K. (k.10-11 akt), oraz dokumentów w postaci: protokołu badania (k. 3 akt), karty karnej (k.)

Oskarżony J. T. lat 60, wykształcenie wyższe, lekarz weterynarii, uzyskuje dochód w kwocie ok. 3.000 zł, nie karany, nie leczony psychiatrycznie, odwykowo, neurologicznie (k. 25 akt).

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i słuchany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego. Wyjaśnił, że zdaje sobie sprawę z tego, że był nietrzeźwy, nie pamiętał by kierował autem. Był pokiereszowany i wyziębiony bo długo przebywał na mrozie (k.79 akt).

Sąd zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w których ograniczył się do stwierdzenia, że nie pamięta by kierował autem uznając, że stanowią one tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Wyjaśnienia te są niewiarygodne i, w świetle przeprowadzonych pozostałych dowodów, nie może budzić wątpliwości, iż nie polegają na prawdzie. Pozostają one w ewidentnej sprzeczności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, którzy mieli bezpośredni kontakt z oskarżonym feralnego dnia. Mianowicie nie podawali oni by jakiegokolwiek symptomy świadczyły o tym, że oskarżony nie miał świadomości gdzie się znajduje. Wręcz przeciwnie, poprosił obsługę parkingu o pomoc w odnalezieniu swojego samochodu, następnie do niego wsiadł, uruchomił silnik i próbował z niego wyjechać. Tylko i wyłącznie przytomna reakcja W. M. uniemożliwiła mu to i pomogła zapobiec dalszym ewentualnym następstwom jego nieodpowiedniego zachowania.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków W. M., Ł. K. (2), K. W. oraz K. K.. Przedmiotowe zeznania ocenione zostały w całości jako wiarygodne, gdyż są logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym i znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Nadto wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Świadkowie potwierdzili, że oskarżony kierował samochodem marki F. (...) usiłując opuścić parking. Po przyjeździe funkcjonariuszy Policji został zatrzymany i podany badaniom na zawartość alkoholu z wynikami wskazanymi w protokole badania. Wyniki te nie były przez oskarżonego kwestionowane.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji.

Sąd zważył co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, która została wyżej przytoczona, legła u podstaw uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178 a §1 k.k.

Sąd uznał, że po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności wyłączające lub pomniejszające winę. Oskarżony jest bowiem osobą dorosłą, poczytalną, zdolną do rozpoznania znaczenia własnych czynów i kierowania swoim postępowaniem, miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. W trakcie swojego bezprawnego, karygodnego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej, mimo, że mógł to uczynić. Oskarżony nie znajdował się również w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej. Stopień zawinienia Sąd uznał za wysoki. Określając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonego czynu Sąd uwzględnił między innymi zamiar sprawcy, a także sposób i okoliczności popełnienia czynu i uznał że kształtuje się on na wysokim poziomie.

Zgodnie z brzmieniem art. 178a §1 k.k. przestępstwa tego dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny. Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy - zgodnie z brzmieniem art. 115 § 16 kk - zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość (art. 115 § 16 pkt 1 i 2 kk).

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower (Uchwała SN z dnia 28.02.1975 r., sygn. V KZP 2/74 - Wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w sprawach o przestępstwa drogowe, teza 5.) Za pojazd mechaniczny należy uznać w szczególności pojazd samochodowy.

Prowadzenie pojazdu oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienia w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, Wyd. IV, Komentarz do art. 178a kk, teza 3).

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk może zostać popełnione wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów.

Strona podmiotowa czynu z art. 178a § 1 kk obejmuje obie postacie umyślności, co oznacza, że sprawca może działać również z zamiarem ewentualnym, tj. przewidując możliwość, że w jego organizmie znajduje się alkohol, godzi się na prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, będąc w takim stanie.

Odnosząc powyższe do ustalonego w sprawie stanu faktycznego należy stwierdzić, że w dniu 2 stycznia 2016 roku oskarżony J. T. kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...). Również stan nietrzeźwości oskarżonego nie budzi wątpliwości – przeprowadzone trzykrotnie badanie na stan trzeźwości stwierdziło, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości z

wynikami 0,70 mg/l, 0,68 mg/l oraz 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przepięstwo z art. 178a §1 k.k. jest przepięstwem umyślñym. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślñie. Oskarżony spożywał alkohol i jako kierowca musiał zdawać sobie sprawę z faktu, że może to prowadzić do stanu nietrzeźwości. Z tych względów analiza zachowania oskarżonego wskazuje w ocenie Sądu, że czyn popełniony został umyślñe.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 kk.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zasady wymiary kary przewidziane w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd dostosował orzeczoną karę do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając jednocześnie cele zapobiegawcze i wychowawcze jaki kara ta powinna spełnić w stosunku do niego.

W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Trudno uznać tego rodzaju środek probacyjny opierający się na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary za wystarczającą reakcją na popełniony czyn w sytuacji gdy jej beneficjentem miałby być dojrzały i doświadczony życiowo mężczyzna, który winien świecić przykładem dla młodszych względem siebie. Inaczej rzecz ujmując jemu nie przystoi już popełniać życiowych błędów. Z tej perspektywy rezygnacja ze skazania i wymierzenia kary stanowiła by niedobry sygnał dla wszystkich tych, którzy gotowi byłiby iść w jego ślady. Tymczasem celem reakcji karno – prawnej ma być nie tylko oddziaływanie na sprawcę czynu ale również kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Przy nagminności tego rodzaju zachowań, jak to którego dopuścił się oskarżony, premiowanie ich sprawców zbyt łagodnym taktowaniem, miast zapobiegać li tylko utrwalaloby przekonanie, że od negatywnych konsekwencji skazania za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości można jednak się uwolnić.

Zdaniem Sądu oskarżony ponosi pełną winę za popełnione przepięstwo albowiem jest osobą dojrzałą, poczytalną i zdolną do kierowania swoim postępowaniem, natomiast jego działanie nie zostało podjęte w okolicznościach mogących chociażby umniejszyć jej winę. Orzeczona kara powinna spełnić zadania w zakresie prewencji indywidualnej skłaniając oskarżonego do przyjęcia (na przyszłość) postawy poszanowania porządku prawnego. Jednocześnie kara spełni cele prewencji ogólnej z jednej strony dając sygnał społeczeństwu, że podobne zachowania (prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości) będą spotykały się z bezwzględną reakcją wymiaru sprawiedliwości, a jednocześnie utwierdzi społeczeństwo, iż „warto jest przestrzegać prawa” i to nie tylko wyznaczonego normami powszechnie obowiązującymi ale również normami konkretnymi, skierowanymi do określonego adresata.

Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na 10 złotych, Sąd wziął pod uwagę dochody oskarżonego, jego sytuację rodziną i możliwości majątkowe.

Wobec oskarżonego orzeczono również na podstawie art. 42 §2 k.k. obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Zdaniem Sądu orzeczony zakaz pełni funkcję represyjno-prewencyjną wzmacniając represję karną, a jednocześnie ma na celu zapobieżenie zagrożeniu bezpieczeństwu komunikacji ze strony tego rodzaju sprawców. Sąd Najwyższy w jednym z orzeczeń wskazał, iż przesłanką stosowania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres, a także czas trwania (tego środka) zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do wypadku doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na

stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności (por. wyrok SN z dn. 24.04.1982r., V KRN 106/82, publ. OSNPG 1982/8-9/108).

Należy podkreślić, że wynik 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu jest stanem nietrzeźwości, który upośledza sprawność psychomotoryczną kierowcy oraz jego możliwości postrzegania. Zdaniem Sądu orzeczony zakaz pełni funkcję represyjno-prewencyjną wzmacniając represję karną, a jednocześnie ma na celu zapobieżenie zagrożeniu bezpieczeństwu komunikacji ze strony tego rodzaju sprawców. To, że oskarżony „stracił” prawo jazdy jest normalną konsekwencją popełnionego przez niego czynu i Sąd nie znalazł żadnych podstaw by premiować jego zachowanie odstępując od wymierzenia środka karnego.

Nadto na mocy art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżonemu zatrzymano prawo jazdy w dniu 2 stycznia 2016 roku, Sąd na mocy art. 63 §4 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy.

Orzekając o kosztach procesu Sąd na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 90 złotych.